

LEVNADSSÄTT Mörk smalgeting är framför allt en skogsart, men den förekommer ofta i sandmiljöer som sandtag och vägkanter. Den kan även påträffas vid bebyggelse om det finns tillgång till lämpliga boplatser. För boanläggning används befintliga insektsgångar i död ved, och troligen utnyttjas även växtstjälkar. I Finland har Valkeila observerat att bladbaggelarver (Chrysomelidae) använts som föda åt larverna (Blüthgen 1961). Artens aktivitetsperiod i Norden sträcker sig från mitten av maj till början av september.

UTBREDNING Mörk smalgeting förekommer i större delen av Sverige, med undantag för sydvästra Skåne samt de inre och fjällnära delarna av Norrland. Den förekommer även på Gotland men saknas på Öland

och vid Smålandskusten. Arten är väl spridd i Finland inklusive Åland, och finns som nordligast i Norra Österbotten (Pekkarinen 1988), där den ansluter till den svenska utbredningen runt Bottenviken. I Norge är arten känd från de sydöstra delarna, medan den saknas i Danmark. Mörk smalgeting förekommer i de boreala och alpina delarna av Europa, och dess totala utbredningsområde sträcker sig vidare genom Ryssland till Centralasien.

NAMNGIVNING *Stenodynerus picticus* (Thomson, 1874). Originalbeskrivning: *Lionotus picticus*. Hymenoptera Scandinaviae 3: 57.
Etymologi: picticus = (med) utsmyckat ben; pictus (lat.) = målad, utsmyckad; crus (lat.) = ben, lår.
Uttal: [Stenodynérus piktikrus]

Vingplåt

SLÄKTE *Euodynerus* – kamgetingar

Släktet *Euodynerus* omfattar medelstora till stora getingar med kompakt kroppsform. Detta i kombination med den välutvecklade kroppsbehåringen ger arterna ett robust utseende, och gör att de påminner något om sociala getingar (Vespinae). Vingplåtarna är spetsiga bakåt. Det första bakkroppssegmentets översida är rundad och saknar tvärlist. Efterryggens baksida utmärks av en väl avsatt kantlist, som är utdragen i tandlikt uppstående övre sidohörn ("taggar"). Bakryggens övre bakkant bildar en karakteristiskt taggig linje. Tergit 1 har en bred, genomskinlig bakkant, vilket bl.a. skiljer kamgetingarna från släktet rörgetingar *Allodynerus*. Hos de nordeuropeiska arterna har kroppens gula teckningar en starkt geografisk betingad variation. Bona anläggs oftast i olika typer

av ovanjordiska hålrum, och larverna föds upp på ett foderförråd av fjärilslarver. Släktet består av omkring 60 palearktiska arter, varav 13 förekommer i Europa och två i Norden (Gusenleitner 1997, Peeters m.fl. 2004).

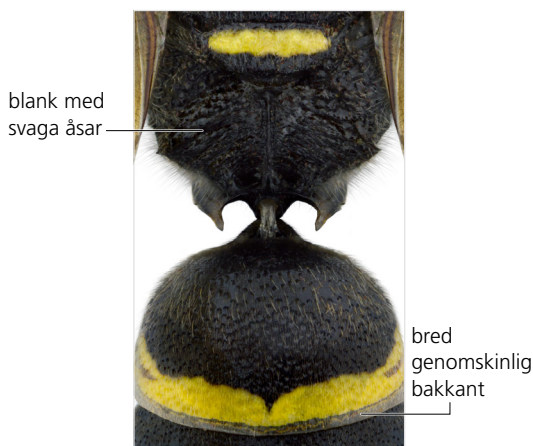
NAMNGIVNING *Euodynerus* Dalla Torre, 1904. Genera Insectorum 19: 38.

Etymologi: *Euodynerus* = äkta *Odynerus*; eu- (gr.) = "god, genuin" (positivt förstärkande förled); det vetenskapliga namnet på släktet lergetingar *Odynerus* (gr.).

LITTERATUR Adlerz (1906), Aurivillius (1886, 1888), Blüthgen (1961), Edwards & Telfer (2001), Gusenleitner (1997), Kålås m.fl. (2010), Nielsen (1932), Peeters m.fl. (2004), Pekkarinen (1988), Svensson & Ås (1984).

STAM
UNDERSTAM
ORDNING
ÖVERFAMILJ
FAMILJ
UNDERFAMILJ
SLÄKTE

Arthropoda
Hexapoda
Hymenoptera
Vespoidea
Vespidae
Eumeninae

Efterryggens baksida och tergit 1 ♀

Vingplåtarna hos kamgetingar *Euodynerus* är spetsiga bakåt.